

Απόστολος Πιερρής

ΑΝΘΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΦΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΙΣΜΟΥ

*Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺν ῥῦσαι ὑπ' ἡέρος νῆας Ἀχαιῶν,
ποίησον δ' αἶθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσι Φιδέσθαι·
ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεὶ νῦν τοι εὖαδεν οὕτως.*

Ομήρου *Ιλιάς*, Ρ 645-7

*ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Αἴδαο πύλησιν,
ὃς χ' ἕτερον μὲν κεύθη ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ Φείπη.*

Ομήρου *Ιλιάς*, Ι 312-3

Ζούμε το απόλυτο θέατρο του Παραλόγου σε αυτή τη χώρα.

Ο Πρωθυπουργός του Καθεστώτος λέει, και εν χορώ το πολιτικό κατεστημένο υπονοεί χωρίς να το δηλώνει για λόγους κουτοπονηριάς, «διαφωνώ αλλά θα εφαρμόσω τη Συμφωνία». Η Συμφωνία είναι η ελεύθερη αλλά από καταναγκασμό απεμπόληση της εθνικής και ατομικής ελευθερίας, ανεξαρτησίας και κυριαρχίας στη χώρα. Το Έκτρωμα.

«Διαφωνώ [με το Έκτρωμα] αλλά το υπέγραψα και θα το εφαρμόσω» λέει ο δοτός Πρωθυπουργός. Μάλιστα υπέγραψε ότι έχει η Ελλάδα την ιδιοκτησία του Προγράμματος της Συμφωνίας. Δηλαδή εδήλωσε επίσημα ότι στην Κυβέρνηση ανήκει το όλο Πρόγραμμα, η οποία και θεωρητικά το πρότείνει, όπως και άλλα πριν.

Να το παράλογο.

«Ελεύθερα συμφώνησα καταναγκαζόμενος και εκβιαζόμενος».

«Διαφωνώ αλλά αναγκάστηκα να υπογράψω και θα εφαρμόσω αυτό που συμφώνησα εκβιαζόμενος».

Ο Πρωθυπουργός και η Κυβέρνηση του Καθεστώτος έχουν αυτογελοιοποιηθεί και αυτοεξευτελισθεί. Για αυτό κρύβονται.

Η αυτογελοιοποίηση και αυτοεξευτελισμός των είναι ιδιοκτησία τους. Αυτοί την προκάλεσαν. Έπαιξαν, στην πραγματικότητα και όχι σε παιχνίδι επί χάρτου, υπό το κράτος της φαντασίωσής τους ότι οι Βρυξελλιάρηδες της Ευρωπαϊστικής θρησκείας, οι Φράγκοι της Γαλατίας και η Κυβέρνηση Ομπάμα (δεν λέω οι ΗΠΑ) δεν θα τους αφήσουν έκθετους. Παρερμήνευσαν αυτά που τους έλεγαν οι αποτυχημένοι εκείνοι.

Όταν το οικοδόμημα της αυταπάτης κατέρρευσε με το μονοσελίδιο κείμενο του Schaeuble που άλλαξε τις αρχές του Ευρωπαϊκού συστήματος, το Καθεστώς και η Κυβέρνησή του παραδόθηκαν άνευ όρων για να αποφύγουν την προφανή λογική συμφέρουσα λύση υπέρ της χώρας: έξοδο από το Ευρώ και χρεωκοπία.

Πρώτον λοιπόν, η Κυβέρνηση στερείται λογικής, αφού στο θεμέλιο της στάσης της χάνει ο παραλογισμός της αντίφασης.

Είναι τόσο σιχαμερός αυτός ο άθλιος εμπαιγμός του Λαού που δεν ξέρεις από πού να τον πιάσεις για να τον ξετινάξεις.

Εάν η Κυβέρνηση εκβιάστηκε και καταναγκάστηκε, τότε είναι ταυτόχρονα Κυβέρνηση του εσωτερικού Καθεστώτος και του εξωτερικού παράγοντα από τον οποίο εκβιάστηκε και καταναγκάστηκε. Δηλαδή προσπαθεί να συνταιριάζει τα συμφέροντα της ολιγαρχίας του εσωτερικού Καθεστώτος με τα συμφέροντα του Εξαναγκάζοντος. Αυτό ακριβώς κάνει. Με κάθε ανέντιμο και αθέμιτο μέσο, κοροϊδεύοντας τον Λαό. Για να μη βγει στο φως καθαρά αυτό το αναπόφευκτο συμπέρασμα άλλοι του Πολιτικού Κατεστημένου δεν δηλώνουν, αλλά μόνο υποδηλώνουν, αυτόν τον πρωτοφανή «ελεύθερο καταναγκασμό».

Και πώς αφού διαφωνείς θα εφαρμόσεις αυτό που σου επιβλήθηκε; Πόσο διαφορετική είναι αυτή η απάτη από κάθε αντίστοιχη τοποθέτηση Κατοχικού Πρωθυπουργού; Ή η διαφορά είναι ότι μερικοί σιωπούν μαστιγούμενοι ενώ άλλοι φωνάζουν; Και ποιος από τους δύο είναι περισσότερο μαζοχιστής;

Και ποια αξιοπιστία έχει πολιτικός που διακηρύσσει ότι θα κάνει αυτό που δεν θέλει; Ποιο κύρος στον Λαό; Ποια αλληλοεκτίμηση με τους συνεταιριζόμενους ξένους; Αυτοί τον φτύνουν. Ο δε Λαός τον οικτρίζει, τον αγνοεί και τον παραμερίζει, εάν δε αυτός επιμένει τον τιμωρεί. Γιατί τότε είναι φανερό ότι εκτελεί εντολές διαφορετικές από αυτές του φυσικού εντολέα του, του Λαού. Όπως ακριβώς στην προκειμένη περίπτωση.

Το Πρωθυπουργικό Σύνθημα είναι παραλογισμός που κρύβει διπλή αντίφαση.

Δεν γίνεται να καταναγκάζεσαι ελεύθερα. Ή ελεύθερα κρίνεις ότι υπό τις περιστάσεις είναι η καλύτερη λύση. Οπότε σε περιγελάμε

για ανικανότητα, αν δεν έχεις καλύτερη λύση από αυτή. Ή χάνεις την ελευθερία σου και υποχρεώνεσαι να δράσεις ενάντια στην έλλογη βούλησή σου, οπότε είσαι πρωθυπουργός του βιαστή σου.

Ένα από τα δύο.

Και ή συμφωνείς και εφαρμόζεις ή διαφωνείς και δεν εφαρμόζεις.

Ένα από τα δύο.

Ο τρίτος δρόμος εδώ είναι εκ του πονηρού. Και άλλωστε το πονηρό είναι ομολογημένο: αντί πάσης θυσίας παραμονή στο Ευρώ. Το πονηρό αυτό είναι άθλιο.

Και αν ο εκβιασμός για τον οποίο μιλάς έπιασε στο μέγιστο, όταν διακυβεύεται η αξιοπρέπεια και ανεξαρτησία της χώρας, τι δεν θα κάνεις μωρέ όταν πιεσθείς και βιασθείς εκεί που το αντίτιμο θα μοιάζει να είναι μικρότερο;

Το σύνθημα της Κυβέρνησης του Καθεστώτος είναι λοιπόν αντιφατικό, είναι, πρώτον, καθαρός παραλογισμός. Είναι, δεύτερον, και ανωφελές: ούτε ο Λαός κοροϊδεύεται, ούτε η αξιοπιστία έξω κερδίζεται με διάτρητους παραλογισμούς. Ούτε καν τους εκτιμάνε, τους ανόητους, περισσότερο αν, όπως συνήθως, οι εξουσιαστές-υπάλληλοι του Καθεστώτος λένε έξω ότι κάνουν τους παραλογισμούς γιατί έχουν να κάνουν με έναν καθυστερημένο Λαό που χρειάζεται να τον κοροϊδεύεις.

Παράλογο, ανωφελές – τρίτο δε και φαρμακερό και κυριότερο, το Πρωθυπουργικό Σύνθημα είναι βαθιά ανθελληνικό.

Η ηθική και πολιτική του Ελληνισμού βασίζεται στην αρχή της Αιδούς. Σέβεται ο Έλληνας το καλό και άξιο, ανεξάρτητα θέσης και επισημότητας θεσμικής. Γιατί άκουγαν τα παλικάρια τον Κολοκοτρώνη και κάγχαζαν με τον Μαυροκορδάτο; Πώς στο μακράν

πιο ελεύθερο πολιτειακό σύστημα που έχει δημιουργήσει ο άνθρωπος, στην Αθηναϊκή Δημοκρατία, την πολιτική κατεύθυνε καθοριστικά και την εξουσία άσκησε προσωπικά σε καίριους καιρούς ένας ηγέτης όπως ο Θεμιστοκλής ή ο Περικλής;

Το ίδιο με τη δημόσια και ιδιωτική ηθική. Η τιμή του ΝεοΈλληνα έχει ακριβώς την ίδια ρίζα με την αιδώ του Κλασσικού. Σέβομαι το καλό, ο ίδιος δείχνω πάντα τον καλύτερο εαυτό μου, και γι' αυτό δεν ανέχομαι μύγα στο σπαθί μου. Να η πρακτική έκφραση σε βιοθεωρία του Ελληνισμού. Η κοινωνική εικόνα μου, σε Ελληνικό πλαίσιο, συναρτάται απόλυτα με την αξία μου, η δε «αρετή» μου αυτή (η ικανότητά μου) τρέφεται από την κοινωνική αναγνώριση. Αυτό δεν έχει να κάνει με επίσημες θέσεις και θεσμοθετήσεις εξουσίας. Σκεφτείτε ότι ο Περικλής δεν ήταν «πρωθυπουργός» γιατί δεν υπήρχε ανάλογος θεσμός στην Αθηναϊκή πολιτεία. Ο Περικλής ήταν πολίτης, κέρδισε δε την αποδοχή του εκ μέρους του Λαού ως πρώτου πολίτη με το σπαθί του.

Και ο Περικλής εξηγούσε φανερά στον Λαό την Υψηλή Στρατηγική της Αθήνας για τον Πελοποννησιακό Πόλεμο. Και ο Λαός καταλάβαινε πολύ καλά την σοφία του Νου σε αυτήν την πολιτική.

Ακούστε πώς ερμηνεύει, ορμητεύει και πείθει την Εκκλησία του Δήμου ο Ηγέτης:

γνῶτε δὲ ὄνομα μέγιστον αὐτὴν [τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν] ἔχουσιν ἐν ἅπασιν ἀνθρώποις διὰ τὸ ταῖς ξυμφοραῖς μὴ εἶκιν, πλεῖστα δὲ σώματα καὶ πόνοὺς ἀνηλωκέναι πολέμῳ, καὶ δύναμιν μεγίστην δὴ μέχρι τοῦδε κεκτημένην, ἥς ἐς αἶδιον τοῖς ἐπιγιγνομένοις, ἦν καὶ νῦν ὑπενδῶμέν ποτε (πάντα γὰρ πέφυκε καὶ ἐλασσοῦσθαι), μνήμη καταλελείψεται.

Θουκυδίδης, II, 64, 3

Η δόξα της Αθήνας οφείλετο στο ανυποχώρητο των Αθηναίων μπροστά στους κινδύνους και τα αντίξοα συμβάντα, στην καταβολή του αναγκαίου τιμήματος εις έργα και ανθρώπους εν ειρήνῃ και πολέμῳ για τη μέγιστη δύναμη της χώρας, και στην επίγνωση ότι με αυτήν την αλύγιστη επιμονή στην υπεροχή της αξίας η μνήμη του μεγαλείου της πόλης θα μείνει αιώνια, ακόμη και αν προσκόψουμε ή και αποτύχουμε στα προκείμενα.

Ο Περικλής ομιλεί έτσι στους Αθηναίους κατά την τελευταία του δημηγορία πριν τον θάνατό του για να τους πείσει να εμμείνουν στον πόλεμο με τη Σπάρτη χωρίς να υποχωρήσουν. Και να ελαττωθούν ή ηττηθούν, θα θριαμβεύσουν στον χρόνο τους λέει. Γιατί το επίτευγμά τους, η δύναμη και λάμψη της Αθήνας, είναι αιώνιο.

Εμείς τώρα, δεν έχουμε να χάσουμε τίποτε. Πώς να ηττηθούμε περισσότερο, πώς να ατιμαστούμε χειρότερα από την παρούσα κατάντια της χώρας, από τις ανείπωτες πνευματικές, ηθικές και υλικές οδύνες του Λαού της;

Αυτά που το βδελυρό Καθεστώς λέει για τις επτά πληγές του φαραώ που θα μας χτυπήσουν αν απελευθερωθούμε από τον παραλογισμό του Ευρώ είναι φαιδρές αλλοφροσύνες του πανικού του.

Έλληνες, αν δράσουμε Ελληνικά μόνο να κερδίσουμε έχουμε. Χρειαζόμαστε Ελληνικό ήθος και Ελληνική σοφία για να αλλάξουν τα πάντα πολύ γρήγορα.

Αιδώς και τιμή θεμελιώνεται στην α-λήθεια (με την Χαϊντεγκεριανή έννοια), στην επί-δειξη και επι-φάνεια (με την κλασσική), στην φανέρωση, στη γύμνια. Αυτός είναι ο Ελληνισμός. Ο Γυμνός Πολιτισμός.

Εκείνο του ήρωα Αχιλλέα. Μισητός εχθρός σαν τις πύλες του Άδη είναι εκείνος που άλλο κρύβει στο μυαλό του και άλλο λέει.

Όλα στο φως.

Κι αν είναι να χαθούμε γιατί έτσι το ζύγισαν οι θεοί, ας χαθούμε στο φως, όπως εύχεται ο Ομηρικός Ήρωας μπροστά από την Τροία. Με μεγάλο το όνομά μας. Γιατί έτσι, έστω και χάνοντας στον χρόνο, κερδίζουμε στην αιωνιότητα. Και αυτή είναι δική μας, Έλληνες, ό,τι και να γίνει στα συμβεβηκότα της ιστορίας. Αρκεί να είμαστε Έλληνες, δηλαδή να σκεφτόμαστε και να πράττουμε Ελληνικά. Με αριστεία, με δόξα και με τιμή.

Τα πρωθυπουργικά συνθήματα κλέβουν την τιμή από τον Έλληνα. Τον ατιμάζουν. Και ο Έλληνας δεν ανέχεται πάνω από όλα την ατίμωσή του.

Τα πρωθυπουργικά συνθήματα κοροϊδεύουν επίσης κατάμουτρα τον Λαό: το μεγαλειώδες ΟΧΙ του Λαού η Κυβέρνηση διέστρεψε το ίδιο βράδυ και το άλλο πρωί σε ένα δουλικό ΝΑΙ, το Ναι της εξευτελιστικής υποτέλειας.

Και τον κοροϊδεύουν επίσης ξετσίπωτα λέγοντας του ότι δεν υπήρχε άλλη διέξοδος. Εξαπατούν αποκρύπτοντας την βέλτιστη λύση. Αν δεν την ξέρουν ή δεν την θέλουν να πάνε στον αγύριστο. Να μας αδειάσουν τον τόπο. Το «δεν υπήρχε καλύτερη λύση» της Κυβέρνησης του Καθεστώτος μετράει το βεληνεκές της ίδιας της κυβέρνησης, όχι τις υφιστάμενες δυνατότητες.

Ο Πρωθυπουργός που κρίνει τον εαυτό του λίγο σε μια βαρεία κατάσταση, που δεν συμφωνεί με τα έξωθεν επιβαλλόμενα ενώ ταυτόχρονα, και για οποιονδήποτε λόγο, δεν μπορεί να σχεδιάσει και εκτελέσει εναλλακτική λύση, αυτός ο Πρωθυπουργός παραιτείται. Αυτό θα πει εντιμότητα. Και αναλαμβάνει εκείνος που μπορεί να αποφασίσει και υλοποιήσει την βέλτιστη άλλη λύση. Τόσο απλά.

Την στιγμή μάλιστα που οι καλύτεροι, σημαντικότεροι και ισχυρότεροι διεθνείς παράγοντες και δυνάμεις συνεργούν για διάφορους λόγους στην βέλτιστη για την Ελλάδα λύση.

Οι άνθρωποι του Καθεστώτος είναι ανεκδιήγητοι. Δεν ορρωδούν προ ουδεμιάς αντίφασης προκειμένου να εξυπηρετήσουν τους αφέντες τους.

Πριν, έλεγε η Κυβέρνηση του Καθεστώτος, δεν βγαίναμε από το Ευρώ γιατί αυτό θα συνιστούσε ρήξη με τους ισχυρούς εταίρους μας οι οποίοι και θα μας τιμωρούσαν για αυτό.

Μετά τώρα, δεν βγαίνουμε από το Ευρώ για να μην κάνουμε την χάρη στους ισχυρούς εταίρους μας! Άρα κάνουμε ρήξη επι-μένοντας Ευρώ. Γι αυτό δεν προβλέπεται τιμωρία, και πέρα από τις συνέπειες της εμμονής στον παραλογισμό του Ευρώ;

Το Καθεστώς παράγει θολούρα: είναι η μόνη «επιτυχία» του. Και σε αυτό καταδεικνύεται ο μανικός ανθελληνισμός του. Συγχέει εκσυγχρονισμό με εξευρωπαϊσμό, παλεύει για τον Ευρωπαϊσμό ως μόνης εγγύησης υπέρ της εγχώριας φεουδαρχικής ολιγαρχίας, για αυτό με πάθος επιδίδεται σε συστηματικό αφελληνισμό.

Απόλλωνα, διάλυσε με το αιώνιο κάλλος σου το σκοτεινό νέφος της αλλοτρίωσης, αποκάλυψε το τέρας της Καθεστωτικής ασχήμιας που καταδυναστεύει τη γη του Ομφαλού σου, κάψε τους οθνείους χιτώνες με τους οποίους τυλίγουν από πρώτης ανατροφής και παιδείας τη Νεολαία του Λαού σου, με τη μεγαλειώδη Ολύμπια χειρονομία σου εξαπέστειλε την εγχώρια ακρίδα στον εσπέριο ζόφο που προσκυνάει, καταύγασε για μας την ανατολή του ανέσπερου φωτός,

για να θεωρήσουμε αναβαπτισμένοι γυμνοί το γυμνό σου
Φως.

Γένοιτο.

ΕΙΣ ΕΠΙΡΡΩΣΙΝ

1/ Το Συμβούλιο των Σοφών για την οικονομία, θεσμικό όργανο της Γερμανικής Κυβέρνησης, εξέδωσε πρόσφατα εμπεριστατωμένη μελέτη για τον τρόπο με τον οποίο θα πρέπει να αντιμετωπίζεται μια προβληματική χώρα μέλος της Ευρωζώνης με γνώμονα τις αρχές μιας νομισματικής ένωσης κυριάρχων και ανεξαρτήτων κρατών. Η τελική δυνατότητα εξόδου από την Ευρωζώνη είναι δομικό στοιχείο αυτής της ορθολογικής αντιμετώπισης.

Όπως γράφουν: *«Σε μια Νομισματική Ένωση, οι βασικοί κανόνες πρέπει να τηρούνται απαρεγκλίτως και για αυτόν τον λόγο η έξοδοδ ενός κράτους μέλους δεν θα έπρεπε να είναι ταμπού, γιατί αλλιώς οι εταίροι είναι υποκείμενοι σε εκβιασμό».*

Οι Γερμανοί «Σοφοί» είχαν διακηρύξει στις 20 Φεβρουαρίου 2015 την θέση ότι η ευρωζώνη έχει το συμβατικό της θεμέλιο σε συμφωνίες μεταξύ ανεξαρτήτων και κυριάρχων κρατών, ότι συνεπώς οι συμφωνίες αυτές είναι δεσμευτικές για όλα τα συμβαλλόμενα κράτη-μέλη και δεν

επιδέχονται μονομερούς αλλαγής ή επιλεκτικής εφαρμογής, αλλά ότι ταυτοχρόνως κάθε κράτος-μέλος έχει το δικαίωμα της ακύρωσης των συμφωνιών και εξόδου από την ένωση υπό την δικαιοδοσία του ως ανεξάρτητη και κυρίαρχη χώρα.

Έχω αναλύσει το θέμα προκαταβολικά επανειλημμένα. Το τέλος της Ευρωπαϊστικής ιδεοληψίας. Ο κλασσικός λόγος του όντος διεισδύει στο παρελθόν και στο μέλλον. Ο νους γινώσκων προ-γινώσκει.

2/ Η Γερμανία με πρόταση του Schaeuble προβλέπει την αφαίρεση βασικών αρμοδιοτήτων από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Η Επιτροπή υπό τον Γιουνκέρ έχει αναμιχθεί υπέρ το δέον στην Ευρωπαϊκή πολιτική, η οποία όμως εναπόκειται αποκλειστικά στην δικαιοδοσία των εθνικών Κυβερνήσεων. Προτείνεται λοιπόν να απογυμνωθεί από θεμελιώδεις εξουσίες εποπτείας και ελέγχου, οι οποίες θα προσδοθούν σε άλλη ανεξάρτητη αρχή. Τυπικό στην ιστορία ξεδόντιασμα μιας εξουσίας όταν διαχωρίζεται ο σχεδιασμός αποφάσεων από τον έλεγχο εφαρμογής των. Το θέμα συνδέθηκε και με τον υπερβάλλοντα πολιτικό ζήλο του Γιουνκέρ στο τρέχον Ελληνικό Ζήτημα.

Ο Schaeuble ενέταξε το θέμα στην ευρεία συζήτηση που θα αρχίσει το Φθινόπωρο για την συρρίκνωση των αρμοδιοτήτων των Βρυξελλών κατά την Αγγλική πρόταση, με κατάληξη την αναθεώρηση των Συνθηκών. Είπε μάλιστα ότι υπολογίζει στην Βρετανική στήριξη της προτάσεώς του. Από 1^{ης} Ιανουαρίου 2016 την προεδρία της ΕΕ αναλαμβάνει η Ολλανδία.

Έχω αναλύσει το θέμα προκαταβολικά επανειλημμένα. Το τέλος της Ευρωπαϊστικής ιδεοληψίας. Ο κλασσικός λόγος του όντος διεισδύει στο παρελθόν και στο μέλλον. Ο νους γινώσκων προ-γινώσκει. **Λειτουργεί ένας εντεινόμενος συντονισμός μεταξύ της Αγγλικής ιδέας μιας χαλαρής Ευρωπαϊκής Ένωσης ως βασικά ζώνης εμπορίου και**

κοινής αγοράς αφ' ενός και της Γερμανικής θέσης μιας ισχυροποιημένης και σκληρής Νομισματικής ζώνης των βουλομένων και δυναμένων.

3/ Η θεμελιώδης για την Ελληνική γλώσσα αρχαία μορφή της εδιδάσκετο στην δευτεροβάθμια εκπαίδευση πολύ περιορισμένα για κάθε κατεύθυνση, επιλεγμένο δε κείμενο ήταν ο Επιτάφιος του Περικλέους. Καταργήθηκε και αυτό πρόσφατα.

Στον λόγο του για τους πρώτους νεκρούς του Πελοποννησιακού Πολέμου, ο Ηγέτης, του οποίου καίριο μέρος της συνολικής πολιτικής ήταν ο πόλεμος αυτός, εξηγεί γιατί έπεσαν στις μάχες οι νέοι ήρωες. Ο λόγος αποτελεί ύμνο για την Αθήνα, για το πολιτισμικό της μεγαλείο και την πολιτική, στρατιωτική και οικονομική λάμψη και δύναμή της. Αιτία της μεγαλειώδους δύναμης κατά τον Περικλή είναι το πολιτειακό σύστημα, το αξιακό μοντέλο και ο Αθηναϊκός χαρακτήρας. Περιγράφεται ένα σύστημα μέγιστης ατομικής ελευθερίας, απόλυτης ιδιωτικής ισονομίας και βέλτιστης δημόσιας αξιοκρατίας. Και αναπτύσσεται το αγωνιστικό ιδεώδες της ζωής με κυρίαρχη την αξία της ικανότητας (αρετής) και του υψηλού έργου σε ένταση δημιουργικότητας.

Το Καθεστώς της Φαυλοκρατίας, της Αναξιοκρατίας και της Αποτυχίας, θέλει να ξεμάθει ο ΝεοΈλληνας τι κάνει υπερήφανο ένα λαό, τι σημαίνει να δυναμώνεις στην ταυτότητά σου και αξιοποιώντας τα συγκριτικά σου πλεονεκτήματα, τι θα πει ατομική αυτενέργεια και κοινωνική πυκνότητα, πως πετάει η δημιουργικότητα όταν το βίωμα ενός λαού βρίσκει τις μορφές που το εκφράζουν στα πολιτισμικά πεδία και τις δομές που του ταιριάζουν στα πολιτικοοικονομικά. Το Καθεστώς τρέμει να μνημονεύονται οι συντελεστές ισχύος μιας χώρας και η συνέργειά τους, η πολιτισμική, στρατιωτική, οικονομική και πολιτική διάσταση ισχύος.

Το Καθεστώς χρειάζεται πάνω από όλα την αποδυνάμωση της χρυσής νεολαίας του τόπου: να πως εξηγείται το μονίμως και αθεράπευτα άθλιο εκπαιδευτικό σύστημα. Να γιατί τελευταία εξέβαλλε και τον Επιτάφιο του Περικλέους από τα σχολεία. Τέτοια είναι η δυνατή τροφή για την οποία πεινάνε, το ποτό της διέγερσης για το οποίο διψάνε, οι νέοι και ιδίως οι Έλληνες νέοι, και οικεία για αυτούς - το Καθεστώς της Υποτέλειας πολιτιστικής, οικονομικής, πολιτικής στην «Ευρώπη» είναι αποφασισμένο να τους τα αρνηθεί.

Πρέπει να το συντρίψουμε, με πρωτοπόρο την νεολαία και οδηγό τον Απόλλωνα της.

4/ Την Θουκυδίδεια στρατηγική συνολικής ισχύος ακολουθεί η Τουρκία. Στρατηγικός στόχος της είναι να συγκαταλέγεται μέχρι το 2020 μεταξύ των 10 ισχυροτέρων χωρών του Κόσμου. Βαδίζει αποφασιστικά για να τον επιτύχει. Θα αναλύσω σε ερχόμενο κείμενό μου την σημασία της τελευταίας συμφωνίας ΗΠΑ – Τουρκίας για την αντιμετώπιση της αστάθειας στην ζώνη Ιράκ – Συρίας της Μέσης Ανατολής και την πολιτική της Τουρκίας στο περιφερειακό μας πεδίο και επέκεινα.